

Mot ladi.

Snáidrelvar bleir allt mindra
u vagen han bleir laus,
u ingenting kan hindra
att dagen bleir mair ljaus.
Häusvæggar di bleir ljumma
av solis varma sken.
A fluga gynnur brumma
där luften jar mest len.

Pa garden vatten flautar
sätt brunnen snart bleir full,
u baken han bleir blautar
för den sum halar kull.
All snái jar ná av takar
av buskar u av trei,
u dei bleir leitv ei krakar
sum förr har ligg pa lei.

Vidhuggningi ei skogar
dei leidar mot sitt slaut,
för kronus kalar knogar
sätt svaiten brautar aut.
Kan händ di har ti vánta
u langra liduhalt
när ladi gynnur glánta
pa duri — ja, vaim vait?

Dei vantes ju pa ordar,
sum vörr väl kan fösta,
att allá, sum har járdar,
ska haim ti harv u sa.
För folki di kan intá
liv auten böndars seid,
Um dei bleir vörr pamintá
helst ná ei orusteld.

Go tankar imot ladi
far allá núck ti slaut.
U snart så gynnur bladi
pa treu vaxa aut,
u blummar gynnur knuppás
u grasá gynnur gro.
Da vill vörr allá huppás
u pa en framteid tro.

Aben.

(Ovanstående skrevs, som man kan förstå, innan blixtnedslaget på Norge gjorde slut på både »vidhuggning» och »liduhalt».)